

HOOFDSTUK 30

DE DAG DAT ROMEO STIERF

Het beloofde een mooie dag te worden. Het weerbericht kondigde de warmste temperaturen van het jaar aan. De keurige weerman had niet gelogen! Nielsen en Felix hadden het warm genoeg in hun shirt. De brandende zon streek het kippenveld moeiteloos van hun blote armen.

Moedeloos hielden de jongens de academie van Enrico Moretti in de gaten. De poort stond open en er heerste een gezellige en opgetogen drukte. Wagens reden af en aan met kostuums en materiaal. Er klonk een enthousiast gejoel. Iedereen maakte zich klaar om te vertrekken naar het centrum van Verona voor de balletvoorstelling van het jaar: *Romeo & Juliet*.

Er werd verteld dat president Rodrigues en Jianna Figini pas tegen de avond aan zouden komen. Toch zorgde de komst van deze bijzondere gasten ervoor dat de zenuwen nu al begonnen op te spelen.

Nielsen en Felix hadden niets meer gehoord van hun teamleden. Ze durfden het niet uit te spreken, maar waarschijnlijk waren Erika en Andreas om het leven gebracht. Enrico, Pablo ... Iedereen was alleen nog maar bezig geweest met de balletvoorstelling en de prestatie die over enkele uren geleverd moest worden. Geen enkele beweging op en rond de academie deed vermoeden dat iemand zich nog bekommerde om een ontvoerd slachtoffer: Erika of Andreas *Fabiano*, Rachele Traini of Laisa Blanco. Alleen de Italiaanse kranten refereerden nog aan het ontvoerde nichtje van Jianna Figini en hoe die mysteri-

euze gebeurtenis deze bijzondere voorstelling van *Romeo & Juliet* een extra lading gaf.

De Mortis jongens hadden niets meer en konden alleen maar observeren, wachten en hopen dat ze weer op het juiste spoor zouden komen. Hun hoofden zaten vol met vragen. Maar een antwoord leek verder weg dan ooit.

*

Drie dagen lang had Laisa niemand meer gezien. Ze had het laatste stukje droog brood aan Rachele gegeven en zelfs het laatste slokje water dat nog in het flesje zat eerlijk gedeeld.

De honger verscheurde haar, al was het vooral water waar ze naar verlangde, om de droogte uit haar keel weg te spoelen. Ze wist niet waar ze door haar belager naartoe was gebracht en waar ze sinds enkele dagen geboeid verscholen zat. Nergens brak een simpele, fijne lichtstraal door de duisternis heen. Urenlang had ze niets anders dan het donker gezien, niets anders geroken dan de zuurstofarme lucht, niets meer gevoeld dan de koude, koele stenen, niets meer geproefd dan haar droge mond. Enkel het zachte snikken van de verdoofde en uitgeputte Rachele bracht een griezelige variatie in het ritme van die ongrijpbare dagen.

*

Haar hoofd tolde. Ze wist niet goed of ze nog sliep of wakker was, al voelden de schurende zandkorrels op haar kaak heel echt aan. Warme zonnestrallen brandden zalig op haar benen. Het aangename gevoel werd onmiddellijk weggemaaid door de kloppende pijn in haar hoofd en de draaiende misselijkheid in haar maag. De frisse lucht die met een briesje langs haar neus dwarrelde hielp het meisje om niet te braken.

Erika zag niets. Haar blinddoek trok diepe striemen in haar gezicht. Het leek erop dat het vervelende ding al erg lang om haar

hoofd gebonden zat. Haar lichaam voelde aan als verlamd. Met enige moeite kon ze haar benen door het droge zand bewegen. Erika streek verbaasd langs haar armen. Was ze niet meer vastgebonden?

Gehaast greep ze naar de knoop achterop haar hoofd en trok de blinddoek los. Het felle zonlicht stak in haar ogen, waardoor de omgeving hel wit vervaagde. Erika probeerde om haar oogleden bijna te sluiten en alleen door haar wimpers te turen. Daarbij schermde ze met haar hand het zonlicht af.

Na enkele seconden kon ze net voldoende licht verdragen om de eerste vormen waar te nemen. Ze lag op het mooiste en fijnste witte zandstrand, dat je maar kon bedenken, langs een stukje groene bebossing die tot bij een rotswand liep. Een halve meter verderop sloeg het water tegen de natte stenen. De golven weerkaatsten de zon met onregelmatige halen in haar ogen.

Aan de andere kant van de gigantische waterplas ontdekte Erika de academie van Enrico Moretti. Het indrukwekkende gebouw leek vanaf de plaats waar ze nu was meer op een miniatuurversie van het origineel. Erika begreep onmiddellijk waar ze lag: op het eilandje in het midden van het meer, omsloten door miljoenen liters water.

Ze wreef nog maar eens in haar ogen en duwde haar gehavende lichaam op. Met veel moeite ging ze op haar knieën zitten. Wat voelde ze zich belabberd! Tussen de stenen van de rotswand zag ze een kledingstuk, een jeansbroek en een schoen. Er lag een lichaam! Geschrokken kroop ze dichterbij. Het gezicht van Andreas was naar de zon gericht, uitdrukkingloos. Zijn handen zaten geboeid achter zijn rug. Ook zijn benen waren met een zware ketting en een metalen hangslot vastgemaakt, verankerd aan een loodzwaar rotsblok.

‘Andreas?’ Erika nam hem bij de schouders. Ze probeerde hem wakker te schudden. De jongen gaf geen kik.

‘Kom op, zeg iets! Alsjeblieft? Andreas!’

‘Heel aandoenlijk’, lachte de stem van Enrico bitter. ‘Het doet me denken aan *Juliet*, die *Romeo* wakker probeert te krijgen uit zijn dood.’

Erika keek geschrokken om. Enrico droeg zijn beste hagelwitte

kostuum. Hij was helemaal klaar om naar de voorstelling van zijn leven te gaan: de zonnebril in zijn perfecte gladde haar, de schoenen netjes opgepoetst. Achter hem stonden twee bewakers met een machinepistool. De choreograaf was duidelijk niet van plan zijn kostuum vuil te maken.

‘Wat heb je met Andreas gedaan?’ vroeg Erika wanhopig.

‘Maak je niet zo druk. Hij heeft gewoon wat meer tijd nodig om de GHB uit zijn systeem te krijgen.’

Erika greep naar haar hoofd. Daarom had ze zo’n pijn. Andreas en zij werden gedrogeerd, misschien wel dagenlang kunstmatig in coma gehouden. De pillen die Marco op zak had en die Pablo verhandelde kregen plotseling een plaats in het hele plaatje.

‘Ik ben echt blij dat ik je nog even zie, Erika. We hebben nooit echt afscheid kunnen nemen.’

De zwaar geparfumeerde choreograaf schepte er duidelijk plezier in om de moordenares van zijn neef zo hulpeloos door het vuile zand te zien ploeteren, als een rat die in de modder spartelt vlak voordat ze wordt afgemaakt.

‘Je hebt me verbaasd. Echt waar! Je danste *Juliet* zo perfect. Je deed me soms zelfs aan Jianna denken, hoe zij de rol vroeger danste. De manier waarop je die pirouettes afwerkte, de blik in je ogen, de superconcentratie en inleving ... In één woord: Prachtig!’

De choreograaf droomde weg bij al die herinneringen, op de prachtige muziek van Prokofiev. Hij kon niet wachten om naar de voorstelling te vertrekken en Jianna terug te zien.

Erika kroop dichterbij tegen de bewusteloze Andreas aan. Opnieuw probeerde ze hem wakker te schudden. Bang fluisterde ze zijn naam.

Een van de bewakers keek op zijn horloge. Het was tijd om naar Verona te vertrekken.

‘Goed, mijn lieve Erika. Ik zal het kort houden. Ik wil je graag bedanken voor alle mooie dingen die je de afgelopen dagen hebt gedaan. En daarom heb ik een bijzonder cadeautje voor jou uitgezocht.’

Enrico knipte in z’n vingers. Een van de bewakers haalde het rode

metaalkleurige koffertje tevoorschijn en bracht het naar Enrico. Tevreden klikte hij het deksel open. Twee identieke cirkelvormige voorwerpen, één in goud en één in zilver, lagen zorgvuldig naast elkaar in zachte watten. Voorzichtig nam Enrico de zilveren armband uit het koffertje. Drie metalen kabels waren schitterend verweven tot een prachtig sieraad. Erika keek vol verbazing naar het voorwerp. Het was de armband die Marco bij zich had, op de avond dat hij verdronk!

‘Die vuile rat van een Marco had mijn prachtige prototype bijna gestolen. Niet lief van je vriendje, hoor!’

Enrico’s glimlach sneed Erika recht door het hart.

Hij schepte plezier in haar verdriet. Hij zwaaide met de armband voor haar neus en fluisterde: ‘Ik heb deze nu toch niet meer nodig. Daarom krijg jij hem.’

Een van de bewakers liep naar het roodharige meisje toe. Erika deinsde achteruit. De man pakte een van haar voeten vast en sleurde haar hardhandig over de stenen ondergrond. Het Mortis meisje probeerde zich te verzetten en schopte met haar benen in het rond, maar ze was ernstig verzwakt en de bewaker veel te sterk. Er was geen beginnen aan. Hij greep Erika en kruiste haar armen voor haar lichaam.

Vervolgens schoof Enrico de zilveren armband over Erika’s linkerpols. Met haar hand sloeg ze abrupt het sieraad opzij. Enrico pakte haar smalle vingers beet en trok zo haar arm naar zich toe.

‘Ik zou maar een beetje dankbaar zijn, het is een uniek stuk’, glimlachte hij. De opening in de armband was net breed genoeg om hem over Erika’s knokkels te trekken.

‘Een mooie armband voor een mooi meisje. Voor een mooie *Juliet*’, zong Enrico. Hij nam een kleine afstandsbediening tevoorschijn en duwde op een knopje.

Met een gruwelijk stekende pijn schoten tien dunne, kromme naalden uit het binnenwerk van de zilveren armband en drongen de linkerpols van Erika binnen. Het meisje krijste de ziel uit haar lijf en greep naar haar bloedende pols. De meest schorre oergeluiden vertaalden de pijn die door haar lichaam gierde. Het scheelde niet veel

of ze was bewusteloos geraakt. Ze kon niet bij de tien kleine wondjes komen, waar de naalden in haar vel boorden. De armband zat rond haar pols geklemd, vast in haar vlees.

‘Leuk systeempje. Vind je ook niet? En ik heb een nog veel mooier exemplaar, in 24-karaats goud.’

Enrico staaarde dromerig naar de armband die in het koffertje lag.

‘Maar die mooiste is natuurlijk voor mijn enige echte *Juliet*.’

Erika kon bijna niet geloven wat ze hoorde. Enrico was van plan dat gouden onding aan Jianna Figini te schenken?

‘Ik dacht dat je van haar hield?’ snikte Erika met horten en stoten.

‘Waarom? Doet het pijn?’ vroeg hij argeloos. Erika omklemde haar gekwetste pols in een poging om de bloedtoevoer af te snijden.

‘Ik vroeg je wat! Doet het pijn?’ riep Enrico uit.

‘Ja!’

‘Dat is nog NIKS in vergelijking met het verdriet dat zij mij heeft aangedaan!’

Erika jammerde en wreef met haar duim langs het metaal het bloed weg. De zoute tranen rolden rijkelijk over haar wangen. Ze keek Enrico angstig aan. De choreograaf had een gevaarlijk vuur in zijn griezelige ogen.

‘Jianna had me beloofd voor altijd bij me te blijven. We waren de beste, meest perfecte *Romeo & Juliet* ter wereld. Zes maanden leefden we op een wolk, in onze liefdesroes, op de tonen van Prokofiev. Heel de wereld smulde van de prachtige voorstellingen die we gaven. Voorstellingen vol passie, liefde en romantiek.’

Enrico hapte naar adem. Nooit kwam hij dichterbij perfectie dan toen. Heel zijn jeugd had hij gevochten, werd hij door zijn grootmoeder tot het uiterste gedreven.

Je bent een sukkel Enrico. Je zult er nooit komen.

Hij wilde zich van kant maken, zo slecht voelde hij zich. Maar Jianna kwam als een reddende engel. Zij leerde hem te geloven dat hij wel iemand kon zijn: *Romeo Montague*.

Erika probeerde zich op Enrico's woorden te concentreren. De pijn in haar pols stak op het ritme van haar hartslag door haar hele lijf.

'Na onze laatste voorstelling liet ze me in de steek, voor die rotzak van een Vico Rodrigues. We waren te verschillend, zei ze, twee werelden die niet te verenigen waren. Die trut pakte me alles af wat me dierbaar was. Ik had niets meer! Ik wilde niet meer dansen ... Het publiek vergat mij ... Uit het oog, uit het hart ...'

De choreograaf hapte naar adem en haalde uit met bevende stem: 'Ik stierf die dag, omdat ik mijn *Juliet* kwijt was!'

Enrico veegde over zijn gezicht. Hilde hij? Erika verbaasde zich dat ze, al was het maar voor één seconde, te doen had met Enrico. Ze voelde het ijskoude verdriet dat hij beleefde: het gevoel dat je hebt als je alles kwijtraakt. Toen Marco verdronk voelde Erika zich net zo beroerd als Enrico nu. Iets in haar stierf die dag.

Enrico kwam weer tot zichzelf.

'Maar Erika, plotseling beseft ik dat het allerbeste nog moest komen.'

'Het allerbeste?'

'Kom, jij weet toch ook hoe het verhaal van *Romeo & Juliet* afloopt? *Romeo* sterft door liefdesverdriet,' Enrico sloeg zichzelf pijnlijk op de borst, 'maar daar stopt het niet! *Juliet* vindt het dode lichaam van haar geliefde en dan ...'

Erika staaarde Enrico verbijsterd aan: 'Dan sterft *Juliet* ook.'

'Hun lot is verbonden. Zo heeft Shakespeare het bedacht! En zo zal het gebeuren. Ik ga afmaken wat Jianna en ik ooit begonnen zijn. Jaren heb ik gewerkt en gezocht naar perfectie ... En vandaag zal ik eindelijk zorgen voor de meest legendarische, fantastische voorstelling van *Romeo & Juliet* ooit! Elf miljoen Facebook fans zullen dankzij internet live getuige zijn van het einde van Enrico en Jianna, de befaamde *Romeo & Juliet* die de wereld ooit gekend heeft.'

Erika deinsde achteruit in het droge zand toen Enrico naar haar toe kwam en glunderend de afstandsbediening voor haar neus hield.

'Op het einde maak ik mijn gouden armband voor eeuwig rond

Jianna's pols vast. Tien naalden door haar huid! En dan, met een simpele code van vier cijfers laat ik het gif uit de armband in haar lichaam lopen.'

Erika kermde van de pijn en probeerde haar ademhaling te controleren om het bewustzijn niet te verliezen.

'Je bent gek!'

'Gek? Het is Shakespeare's meest bekende kunstwerk! *Juliet* sterft! En terwijl ze bezwijkt voor de ogen van miljoenen fans op Facebook stuur ik de computerworm van mijn goede vriend Vittore de wereld in. In minder dan dertig seconden zorgt hij voor de grootste, meest rampzalige chaos die je ooit meegemaakt hebt!'

'Een computervirus?'

'Met desastreuze gevolgen! Verkeersongevallen, ecologische rampen, chaos ... Ik heb dat *ePG*-ding perfect laten herprogrammeren!'

Net zoals bij de vliegtuigcrash van Spanair JK5022 op 20 augustus 2008 en de aanval van het mysterieuze Stuxnet virus op de Iraanse kerncentrale Bushehr in juni 2010, werd *Shakespeare 3.0* met veel geduld geprogrammeerd om industriële systemen aan te vallen. Vliegtuigroutes boven Europa zouden onopvallend maar zorgvuldig worden omgeleid en vreselijke ongevallen veroorzaken. Kerncentrales zouden herschapen worden tot nucleaire bommen als de worm het controlesysteem zou overnemen. Maar niet in het minst dacht Enrico aan de vele waterdammen in het gebergte van Lombardije: één dam die hoog boven het kleine geboortedorpje neerkeek op de jeugdherinneringen van Enrico ... De plaats waar hij met zijn grootmoeder leefde. De dam hield nu nog tonnen water in bedwang, maar met het openen van de sluizen zouden miljoenen liters water eindelijk zijn wrange jeugd wegspoelen. En daarbij ook duizenden onschuldige inwoners. De choreograaf werd er lyrisch van.

'De wereld wordt het toneel van mijn verhaal. Iedereen zal de chaos kunnen voelen die ook de *Montagues* en de *Capulets* voelden toen hun zoon en dochter stierven. Een wereld in verdriet en chaos, want ... *Nooit trof het noodlot twee geliefden zo, als dat van Juliet en haar Romeo.*'

De choreograaf glimlachte bij de zalige stilte die over het eiland hing. Dit was het perfecte einde. Het einde dat Shakespeare neerschreef. Een einde dat hij en Jianna verdienden! Erika voelde aan de armband en probeerde het onding van haar arm te duwen.

‘Ho-ho! Dat zou ik niet doen!’ zei Enrico. ‘Je wilt toch niet dat het gif nu al in je lichaam loopt? Nu heb je nog een paar uurtjes, tot het einde van de voorstelling. Dan kan je er tenminste nog van genieten hoe je vriendje sterft!’

Een van de bewakers marcheerde naar Andreas. Erika wilde haar vriend beschermen en kroop voor zijn lichaam. Door het steunen op haar pols voelde ze de naalden van de armband nog dieper in haar arm dringen. Ze verloor haar stem bij het krijsen en perste haar ogen dicht. De ene bewaker duwde Erika achteruit in het zand en richtte zijn machinepistool op haar terwijl de andere bewaker Andreas opnam en naar het uiteinde van de rotswand droeg.

‘Andreas! Andreas!’ probeerde Erika hem wakker te schreeuwen. Maar hij verroerde geen vin en lag levenloos aan de rand van de afgrond. Enrico trippelde over de scherpe stenen tot bij het rotsblok, waaraan de kettingen van Andreas verankerd zaten.

‘*Buon viaggio!*’ zong Enrico vrolijk, waarna hij met de zool van zijn dure Prada schoen het rotsblok voorzichtig over de rand duwde.

‘Nee!’ gilde Erika. Met een harde plons sloeg het rotsblok door het wateroppervlak en sleurde met een hels geratel de kettingen met zich mee. De donkere ogen van Andreas schoten onmiddellijk open toen zijn hoofd door het koude water werd omsloten. Hij kreeg een flinke slok binnen, maar in een oerreflex kneep hij zijn lippen op elkaar. Het rotsblok landde zacht op de okergele bodem van het meer.

‘*Arrivederci, mia bella Erika*’, knipoogde de choreograaf naar het bloedende meisje. Hij nam het rode metaalkleurige koffertje onder zijn arm, en gebaarde de twee bewakers om hem te volgen naar de kleine speedboot die aan de zijkant van het eilandje was aange-meerd.

Ze moesten op tijd bij de voorstelling zijn!

Erika duwde haar lichaam op en strompelde moeizaam naar de rotsrand van het meer. Angstig zocht ze het azuurblauwe wateroppervlak af in de hoop Andreas ergens te zullen ontdekken. Haar hoofd tolde bij het idee dat de jongen daarbeneden vastzat, omsloten door het monsterlijke, moordende water. Hij zou binnen enkele seconden dezelfde vreselijke dood sterven als Marco. Een gevoel van machteloosheid greep Erika bij de keel. Dit *kon* niet gebeuren, dit *mocht* niet!

Andreas zag boven zich het heldere licht van de zon op de golven breken. Hij kwam een meter of twee te kort om zijn longen met frisse lucht te vullen. Hij trok met z'n armen. Die zaten keurig geboeid achterop zijn rug. Andreas staarde naar de bodem van het meer en spartelde met zijn lichaam. De zware kettingen zaten stevig in het rotsblok verankerd en zouden niet los raken, wat hij ook probeerde. Nog maar een paar zuurstofloze minuten scheidden hem van een gewisse dood door verdrinking.

Met een plons dook een lichaam door het wateroppervlak het meer in, omsloten door duizenden luchtbelletjes. Andreas staarde verbaasd naar de fijngebouwde armen die door de mist van stijgende belletjes dansten. De rode haren wapperden in *slow motion* voor haar dichtgeknepen ogen, haar mond en neus hield ze krampachtig gesloten. Andreas zocht de bodem af en schrok. Nergens kon hij een rotsblok of kettingen zien. Erika was uit vrije wil in het water gesprongen!

Een paar seconden bleef Erika levenloos in het heldere water drijven. Ze probeerde haar hoofd koel te houden zoals Andreas haar geleerd had. Een stortvloed aan gedachten denderde door haar geest.

Rustig blijven, ontspan je spieren, controleer je hartslag. Kalm. Enkel dan ben je sterk.

Het water omsloot haar lichaam. Ze voelde de paniek als een kortsluiting in haar hart slaan. Ze sloeg wild met haar armen om zich heen, maar probeerde zichzelf te kalmeren en niet meer te bewegen.

Het water leek weer stil te vallen. Er waren geen golven meer. Zachtjes liet ze een paar luchtbellens tussen haar lippen ontsnappen. Haar lichaam zonk een beetje dieper naar de bodem van het meer.

Haar ogen waren gesloten, niets als dood geruis om haar heen. Eventjes schoten haar gedachten naar Simon en Femke: de gruwelijke beelden van haar papa en mama die in het water vochten voor hun leven. Een hysterisch verdriet joeg de adrenaline door haar bloed, maar ze weigerde te bewegen.

'Help me, alsjeblieft. Help me!' herhaalde ze in haar hoofd. Erika kon zich de grote en innemende foto voor de geest halen, die boven de schouw bij oma hing. Die prachtige afbeelding van een stralende Femke en Simon in hun mooie politie-uniforms. Die unieke foto, de mooiste foto ...

Zonder nadenken sperde ze haar helblauwe ogen ver open en haalde met een zachte beweging haar haren voor haar gezicht weg. Ze schrok dat het azuurblauwe water zo helder was, doordrongen met zonnestralen. Ze kon Andreas recht in de ogen kijken.

De jongen was onder de indruk van Erika. Met voorzichtige bewegingen zwom ze naar hem toe, haar ogen op haar doel gericht. Langs haar linkerpols verdween een lichte, rode mist in het koele water. Weer voelde Erika de angst opwellen, maar ze bleef Andreas aankijken. Ze mocht niet in paniek raken, want dan waren ze allebei verloren. Met een laatste trap van haar voeten kwam ze tot bij Andreas. Ze hield krampachtig zijn lichaam vast, en knuffelde hem onder water. Andreas bleef Erika strak aankijken, glimlachte kort en knikte bemoedigend.

Erika liet haar lichaam langs zijn benen naar beneden zakken en streek langs de dikke metalen kettingen die rond zijn enkels zaten. Ze zette haar voeten op de bodem en trok zo hard ze kon aan het metaal. Er was geen beweging in te krijgen. Ze balde haar energie. Opnieuw sleurde Erika met alle kracht die in haar was aan de metalen schakels, maar duwde zo ook de laatste zuurstof uit haar lichaam.

Andreas voelde zijn hoofd tollen. Hij deed zijn lippen een klein stukje van elkaar om lucht naar binnen te zuigen, maar er was alleen maar water. Geen lucht. Het beeld voor zijn ogen vertroebelde. Hij spartelde wanhopig.

Het was Erika allemaal zo griezelig bekend: de paar laatste pogingen die Andreas deed om zijn leven te redden voor hij enkele stevige slokken water naar binnen nam, en bewusteloos viel door zuurstoftekort.

Erika voelde ook haar longen in haar borstkas, snakkend naar lucht. Hoeveel seconden had ze nog? Tien? Misschien vijftien? Ze streek met haar hand langs de kettingen en zag aan de achterkant het metalen hangslot. Het was haar enige kans en ze peuterde met haar nagel in het sleutelgat. Ze had een stukje metaal nodig! Ze voelde in haar losse haren, voelde over haar kleren, langs haar witte topje en jeansshort. Ze haalde haar vinger door haar achterzakken en ritste langs een haarspeld. Natuurlijk! Met dat onding had ze uren geprobeerd het slot van Nielsen open te peuteren!

Ze zocht met de vingers van haar pijnlijke linkerhand houvast aan de kettingen. Het bloed sijpelde nog steeds vanonder Enrico's gruwelijke armband. Erika jongleerde met de haarspeld en stak het metaal in het slot.

Ze begreep al snel dat het een onbegonnen zaak was. Ze had nog maar eenmaal in haar leven een hangslot opengekregen, een ander hangslot dan nog, en haar lichaam snakte naar zuurstof. Zou ze het nog één keer proberen?

Een beetje meer naar links duwen, onder dat fijne uitsteeksel. Geen beweging in te krijgen. Naar rechts?

Haar hart sloeg wild. Haar ogen draaiden weg. Ze moest naar boven. Ademen!

Een laatste harde duw naar boven. Nee Erika. Geen kracht zetten. Voorzichtig voelen. Denk aan wat Nielsen zei.

Ze moest naar boven! Lucht!

Nog heel eventjes proberen.

Ze schrok toen het haarspeldje een paar millimeter verder naar binnen gleed. Met een simpele en zachte draai, van links naar rechts, klikte het hangslot open.

Ze wroette de kettingen zo snel ze kon uit elkaar. Het lichaam van Andreas bewoog vrij door het water. Erika duwde haar hoofd onder

zijn arm en schopte zo hard ze kon het zware gewicht naar boven. De waterspiegel leek niet dichterbij te komen. Radeloos staarde ze door de golven naar het zonlicht. Ze wilde niet opgeven, en gebruikte de laatste energie die ze had om zich met haar benen naar boven te trappen.

Met een diepe zucht kwam haar hoofd boven water! Bijna hysterisch zoog ze de zuurstof in haar longen. Ze kon het hoofd van Andreas nauwelijks boven water houden! Toch lukte het haar om met hem bij de oever te komen. Moeizaam trok ze het doornatte lichaam van de gespierde jongen met haar goede hand over de keien. Haar gewonde hand gebruikte ze om de kletsnatte, plakkende haren uit haar gezicht te vegen. Even keek ze naar de metalen armband. Druppeltjes bloed dwarrelden langs de koele waterparels over haar arm.

‘Andreas? Zeg iets alsjeblieft!’ Ze schudde hem door elkaar. Andreas reageerde niet. Ze bracht haar oor aan zijn mond en merkte dat hij niet meer ademde. Ze duwde zijn kin naar achteren en hield haar roze lippen op zijn verkleumde lippen. Met een ferme haal perste ze haar longen leeg. Ze zag zijn borst omhoog komen. Geen reactie. Opnieuw haalde ze diep adem, duwde haar mond op zijn lippen en joeg de lucht door zijn lichaam. Geen reactie. Erika snikte kort. Ze moest het blijven proberen! Ademhalen, mond aanduwen, uitblazen.

‘Kom op Andreas. Niet opgeven! Alsjeblieft!’

Ze negeerde de brandende pijn aan haar pols, het water in de wond, en het bloed dat ze in haar keel proefde door de totale uitputting. Ze mocht Andreas niet verliezen.

Ze streelde zijn wang, duwde zijn kin opnieuw naar achteren en perste nog één keer haar mond zo stevig mogelijk op zijn lippen. Krachtig blies ze de laatste lucht uit haar longen in de zijne. Z’n borstkas ging flink omhoog en bleef op het hoogste punt even hangen. Erika keek verbaasd op. Met een diepe zucht hoestte Andreas zijn longen leeg, proestte het water uit en hapte de frisse lucht naar binnen. Verward schermde hij met zijn hand z’n ogen af voor het zonlicht.

Erika liet zich uitgeput op het keienstrand vallen, naast Andreas. De jongen hoestte zo hard dat hij het gesnik van Erika niet eens kon horen. Het meisje besepte dat het geen haar had gescheeld of Andreas was er niet meer geweest.